

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 270/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť T. K., K., a Ing. D. K., B., zastúpených advokátom JUDr. J. Ž., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8 C 190/08-73 zo 16. decembra 2008, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 84/09-99 z 29. októbra 2009, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej rozhodnutím č. k. VI/1Pz 80/10-6 z 3. februára 2010 a postupom Krajskej prokuratúry v Žiline a jej rozhodnutím č. k. Kc 43/10-6 z 22. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. K. a Ing. D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2010 doručená sťažnosť T. K. a Ing. D. K. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 190/08-73 zo 16. decembra 2008, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 84/09-99 z 29. októbra 2009,

postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej rozhodnutím č. k. VI/1Pz 80/10-6 z 3. februára 2010 a postupom Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) a jej rozhodnutím č. k. Kc 43/10-6 z 22. marca 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 1. augusta 2007 na okresnom súde žalobu, v ktorej po pripustení zmeny návrhu, žiadali, aby súd uložil odporcom povinnosť zaplatiť sumu 60 000 Sk s príslušenstvom titulom nájmu za užívanie pozemku.

Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 190/2007-73 zo 16. decembra 2008 rozhodol, že odporcovia sú povinní zaplatiť sťažovateľom 10 500 Sk s príslušenstvom. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Sťažovatelia proti rozsudku podali odvolanie.

O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 10 Co 84/2009-99 z 29. októbra 2009 tak, že vo výroku, v ktorom vo zvyšnej časti návrh navrhovateľov zamietol, a vo výroku o trovách rozsudok okresného súdu potvrdil a odvolanie sťažovateľov proti výroku o uložení povinnosti zaplatiť 10 500 Sk s príslušenstvom odmietol.

Sťažovatelia poukázali na to, že: „Vo veci sťažnosti navrhovateľov prišlo niekoľkokrát rozhodnutie v neprospech nás navrhovateľov, hoci všetky požiadavky konajúcimi súdmi boli doplnené a doručené príslušným súdom, výsledok je stále rovnaký – v náš neprospech, hoci zákony pamätajú aj na takéto prípady v praxi, ako je táto záležitosť, v boji o svoje práva a práva na svoj súkromný majetok. Za celé obdobie, kým sa súdime o svoje práva je výsledok rovnaký - neprospešný pre nás.

Za celú túto dobu nás neuspokojujú svojou kvalitou súdne rozhodnutia. Máme dojem, že vedome prehliadajú konštatovania, existujúce požadované súdmi Prečo je to tak, je to pre nás skoro nepochopiteľné. Napriek tomu máme na to svoj názor a dedukujeme prečo je to tak.

Dňa 27. 01. 2010 sme podali na Generálnu prokuratúru v Bratislave MIMORIADNE DOVOLANIE.

Žiadame, aby Generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 16. 12. 2009, č. k.: 8C/190/2008-73 a Krajského súdu v Žiline, zo dňa 29. 10. 2009, c. k.: 10Co/84/2009 podal mimoriadne dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby napadnuté rozsudky NS SR zrušil a vec vrátil tomuto súdu, respektíve Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši na ďalšie konanie.

Dňa 10. 02. 2010 bolo doručené právnenému zástupcovi oznámenie o prijatí podnetu s tým, že o spôsobe vybavenia podnetu budeme vyrozumený Krajskou prokuratúrou v Žiline.

Dňa 26. 03. 2010 bolo právnenému zástupcovi doručené stanovisko Krajskej prokuratúry v Žiline zo dňa 22. marca 2010, č. k.: Kc 143/10-6, so záverom: ... splnenie zákonných predpokladov pre aplikáciu mimoriadneho opravného prostriedku nezistil. “

Sťažovatelia napokon navrhli, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby nálezom takto rozhodol:

„1.) Základné právo sťažovateľov T. K. a Ing. D. K. na prerokovanie pred Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši, číslo konania 8C/190/2008-73 a Krajským súdom v Žiline, č. k.: 10Co/84/2009-99 bolo porušené.

2.) Ruší vydané rozsudky Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, č. k.: 8C/190/2008-73 a Krajského súdu v Žiline č. k.: 10Co/84/2009-99.

3.) Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši v konaní vedenom pod spisovou značkou 8C/190/2008 prikazuje pokračovať v konaní.

4.) Priznáva zadosťučinenie pre sťažovateľov v 1. a 2. rade v sume po 1 000,00 € navrhovateľom v 1.) a 2.) rade, ako aj úhrada súdnych poplatkov a trovy právneho zastupovania, vyčíslené v súdnom spise.

5.) Priznáva vyčíslené trovy konania advokátovi JUDr. J. Ž. v sume 254,88 €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 190/08-73 zo 16. decembra 2008, rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 84/09-99 z 29. októbra 2009, postupom generálnej prokuratúry a jej rozhodnutím č. k. VI/1Pz 80/10-6 z 3. februára 2010 a postupom krajskej prokuratúry a jej rozhodnutím č. k. Kc 43/10-6 z 22. marca 2010.

1. K namietaným rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 190/08-73 zo 16. decembra 2008 a krajského súdu č. k. 10 Co 84/09-99 z 29. októbra 2009 ústavný súd uvádza, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným

dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa už 27. januára 2010 domáhali preskúmania uvedených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu podnetom na podanie mimoriadneho dovolania, takže napádané rozhodnutia museli byť už v tom čase právoplatné.

Sťažnosť adresovanú ústavnému súdu sťažovatelia podali osobne 20. mája 2010.

Z uvedeného vyplýva, že minimálne od 27. januára 2010, keď sťažovatelia podali v predmetnej veci generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania, do 20. mája 2010, keď bola sťažnosť sťažovateľov doručená ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okrem tohto ústavný súd podotýka, že dvojmesačnú lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu nemožno počítať od doručenia posledného oznámenia generálnej prokuratúry o vybavení podnetu sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania proti týmto rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, tak ako to robia sťažovatelia, pretože podanie mimoriadneho dovolania je výhradným právom generálneho prokurátora, a teda nie je pre účastníka súdneho konania právne nárokovateľným opravným

prostriedkom, a teda ani účinným a istým prostriedkom, ktorým by sa sťažovatelia mohli domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (pozri bod 2).

2. K namietanému postupu generálnej prokuratúry a jej rozhodnutiu č. k. VI/1 Pz 80/10-6 z 3. februára 2010 a postupu krajskej prokuratúry a jej rozhodnutiu č. k. Kc 43/10-6 z 22. marca 2010 ústavný súd uvádza, že za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať skutočnosť, že generálna prokuratúra podnetu na mimoriadne dovolanie nevyhovie podľa predstáv sťažovateľov.

Generálna prokuratúra poverila vybavením podnetu sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 84/09-99 z 29. októbra 2009 krajskú prokuratúru, ktorá dôvod na podanie mimoriadneho dovolania nezistila, o čom upovedomila sťažovateľov listom č. k. Kc 43/10-6 z 22. marca 2009.

Zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na podnet sťažovateľov primeraným spôsobom reagovať. Túto povinnosť generálna prokuratúra, resp. krajská prokuratúra splnila tým, že v liste č. k. Kc 43/10-6 z 22. marca 2010 zaujala konkrétne stanoviská k námietkam sťažovateľov tak, že nezistila dôvody na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému súdnemu rozhodnutiu.

Ústavný súd vychádza z názoru, že ani závery, resp. dôvody generálneho prokurátora o nevyhovení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania sa nemôžu zakladať na svojvôli, avšak v prípade sťažovateľov preskúmaním záverov generálnej prokuratúry ústavný súd nezistil, že by tieto boli neodôvodnené alebo v zjavnom rozpore so znením zákona. Generálna prokuratúra zrozumiteľne sťažovateľom vysvetlila, že nárok priznaný okresným súdom je opodstatnený tak z hľadiska jeho rozsahu, ako aj právnej kvalifikácie a má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v rozpore s platnými právnymi predpismi a ich ustanovenia nevykladala a neaplikovala ústavne nekonformným spôsobom, ústavný súd odmietol sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec tohto svojho záveru ústavný súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. US 144/05, I. ÚS 43/07), pretože nepatrí do katalógu základných práv.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľov, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zo všetkých týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010